

Seria *Karl May*

Volume apărute:

Ciclul Winnetou

1. Winnetou vol 1- Omul preriilor
2. Winnetou vol 2- Detectiv
3. Winnetou vol 3- Testamentul
4. Old Surehand
5. Secretul lui Old Surehand
6. Secretul țigăncii
7. Insula giuvaerelor

Ciclul Satan și iscariotul

1. Capcana (Cetatea de stâncă)
2. Omul cu 12 degete
3. Răzbunarea

Ciclul În țara leului de argint

1. Leul răzbunării
2. La turnul Babel
3. Sub aripa morții

În pregătire:

Ciclul În țara leului de argint

4. Prăbușirea

Karl May

Sub aripa morții

Sub aripa morții

Autor: Karl May

Titlu original: Im Reiche des silbernen Löwen - 3

Titlu: Sub aripa morții

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-741-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAY, KARL

Sub aripa morții / Karl May. - București : Dexon, 2018

ISBN 978-973-701-741-3

821.112.2

Capitolul 1 În Basra

Basra, care se numea înainte Basora sau Balsora, este cel mai vechi oraș al califilor dintre Tigru și Eufrat, fiind înființat de Omar, în anul 636 înainte de Hristos, ca să înlesnească persoanelor legătura cu marea, deci calea pe apă spre Indii.

Pe vremea aceea, la îmbucătura fluviului acum cu desăvârșire secat, se afla vechiul oraș Teredon sau Dirikotis. Socotit de-a lungul multor veacuri de către arabi drept unul dintre cele patru raiuri ale lui Mahomed.

De la Nabucodonosor, până la epoca diadohilor macedoneni, el a fost înfloritor, fiind cunoscut mai ales datorită faptului că Nearhos, prietenul din copilărie al lui Alexandru cel Mare, a debarcat cu flota sa, în anul 325, la Teredon.

Între acest oraș și Basra a existat o concurență, din care Tânără cetate a califilor a ieșit învingătoare. Teredonul a decăzut, treptat, iar Basra a luat un avânt din ce în ce mai mare. Sub protecția Califilor și într-un ținut prielic, orașul a putut fi în curând socotit drept unul dintre cele mai bogate și mai de seamă ale țării. Aici se adunau literații și învățații musulmani, faima lui crescând după ce Ibn Risaa, vestitul savant, a înființat „școala înțeleptilor“. Academia aceasta era atât de importantă încât datorită ei s-a dat orașului numele de onoare de Kubbet el Islam, ceea ce înseamnă „Cupola Islamului“ pe limba noastră.

Strălucirea lui însă n-a ținut multă vreme; orașul a decăzut, ca și rivalul său, Teredonul, din pricina secării treptate a fluviului, la care s-au mai adăugat și împrejurări de ordin politic. Astăzi, foata „Cupolă a Islamului“ nu mai e decât o adunătură de colibe dărăpăname, printre mormane de ruine, deși a rămas un loc de trecere al caravelelor în drum spre India. Până și numele i s-a pierdut, căci Basra se numește astăzi Zobevi, după o mică geamie în care zac osemintele văduvei unui partizan al lui Mahomed.

Totuși vecnea Basra¹ mai păstrează oarecare interes pentru noi, căci legenda spune că Mahomed, călătorind odată cu unchiul său Taleb, s-a întâlnit aici cu un călugăr creștin, nume Djerdjis (Georgeus), care a atras atenția lui Taleb asupra inteligenței nepotului său. Probabil că de aici pornesc preceptele creștine care se găsesc pe alocuri în *Coran*.

Basra e aşezată acum la vreo două mile mai la nord de vechiul oraș. Cine a citit *O mie și una de nopți*, poveștile frumoase și înțeleptei Șeherezada, care și-a luat de aici inspirația - și se așteaptă, venind la Basra, să-și

¹ În zilele noastre Basra e cel de-al doilea oraș al Irakului, ca număr de locuitori și capitală a guvernatoratului cu același nume (N.red.).

înalte sufletul la frumusețile descrise în poveștile citite, va avea o amără dezamăgire. Înainte de toate, orașul nu e aşezat chiar lângă fluviu, ci la o jumătate de oră de el, fiind încunjurat de o apă sătătoare, rău mirosoitoare.

Localitatea prezintă ochiului dormic de poezie numai urmele trecutului îndepărtat. Este aşezată pe un teren mlăștinios, îmbibat cu miasme. Malaria care mocnește în tot cursul anului și aerul nesănătos sunt foarte temute, aşa încât atunci când vreun funcționat se face vinovat de o abatere, este mutat, ca pedeapsă, de la Bagdad la Basra. Și cu siguranță că nu mai scapă cu viață.

Niciun medic local n-a descoperit vreun mijloc de apărare împotriva malariei, care bântuie aici cu furie și nici cei europeni nu i-au putut veni de hac.

Populația, care număra pe la începutul secolului al douăzecilea vreo șaizeci de mii de locuitori, a scăzut acum la a zecea parte și dacă n-ar fi locul de ancorare al marilor vapoare comerciale pe drumul lor între Mesopotamia și India, Basra ar dispărea cu totul.

Deși știam toate acestea, venisem aici eu Halef ca să vizitez vechiul Basra și să plecăm apoi, cât mai curând, spre Shiraz, trecând prin Satt el Arab și Quarun, pe urmă înținând malul Djerrahi sau Ab Ergun, s-o luăm prin lanțul de munți cu trecătorile lui care ne duceau la țintă.

Mai fusesem o dată cu Halef la Basra. Cu gândul să ne ducem în Persia, cotiserăm însă pe drumul caravelelor de pelerini spre Mecca și a trebuit să renunțăm. Cele ce întâmpinaserăm atunci în Basra ne făcea să ne abatem iarăși pe aici, pentru a ne împrospăta amintirile.

Ne întorseserăm tocmai de la vechiul Basra, pe care îl vizitaserăm în ziua aceea și sedeam la taifas într-o cafenea, nu departe de clădirea văii.

Caii ni-i lăsaserăm în curtea îngustă și murdară și așteptam să vină omul cu pluta care trebuia, să ne treacă pe malul celălalt. Veni, dar ne spuse că nu poate să ne treacă acum, fiindcă era ostent și trebuie să se odihnească puțin.

Eram foarte necăjiți de întârzierea asta. Omul era însă încăpățanat, și, deși îi spusese că vom vâslii noi și el n-are decât să se odihnească pe plută, ne răspunse că nu dă vâslele pe mâna nimăuui.

Dar orice rău are și partea lui bună, căci zăbava aceasta ne-a adus o bucurie, cu atât mai mare cu cât era pe cât se poate de neașteptată.

Trebuie să amintesc că pereții cafenelei ca și ai văii erau din trestie împletită. Avea două încăperi, una mai mare și alta mai mică. În aceasta din urmă stăteam noi; eram singuri și puteam vedea și auzi printre găurile împletiturii tot de se face și se vorbește dincolo.

Până acum veniseră și plecaseră câțiva mușterii. Cafegiul sedea tolănit pe perne, își pușeau luleaua stinsă pe genunchi și părea că moție. Tânărul somal, care făcea pe chelnerul, lua unul câte unul ciubucele goale atârnate de perete și îndesa tutun în ele, ca să fie pregătite pentru viitorii mușterii.

În cafenea ca și afară domnea liniște, doar din când în când se auzea câte o comandă scurtă de pe vaporul englezesc, care ridică seara ancora pentru a se duce la Bombay. Sirena unui vapor care intra în port ne făcu să tresărim, deoarece de unde eram nu-l putusem vedea apropiindu-se.

Vaporul ne aducea bucuria despre care spuneam. Nici nu trecuseră zece minute de la sosirea lui și auzirăm că intră cineva în încăperea de alături.

— *Sallam!* salută scurt și istovit noul venit.

— *Sallam aleikum!* răspunse cafegiul cu glas obosit și nepăsător.

Glasul mușteriului mi se păru oarecum cunoscut. Abia aruncărăm o privire prin ochiurile peretelui și Halef sări în picioare, vrând să scoată un strigăt de mirare. Îi astupai repede gura cu palma. Îl împinsei îndărăt pe scaun și-i șoptii:

— St! Nici un cuvânt, Halef.

Întâlnirea aceasta e atât de neașteptată că abia m-am stăpânit și eu să nu șippe de bucurie. Stai să vedem cum o să se descurce. Nu știe boabă nici arăbește, nici turcește.

Omul despre care vorbeam ar fi atras atenția oricui, chiar într-o țară din Apus, dar încă aici în orient și mai ales într-o localitate atât de mică. Era înalt și osos. O pălărie înaltă, aşa-zisă joben, îi acoperea capul lungăreț. O gură aproape de la o ureche la alta, cu buze subțiri, părea o tăietură de-a curmezișul feței, sub un nas coroiat, care mai să se întâlnească cu bărbia. Din gulerul înalt și scrobit ieșea un gât lung ca de cocostârc, în jurul căruia era înfașurată o cravată cenușie cu pătrățele, pe urmă venea o haină tot cenușie-cadrilată, niște pantaloni la fel, jambiere cenușii și niște ghete cu gumilastic, pline de praf.

Un brâu cenușiu cu pătrățele, în care purta câteva revolvere și pumnale, îi înconjura mijlocul. De la umăr până la sold avea o cartușieră tot cenușie. La spate îi atârnă o pușcă mare și grea, iar în mână, alta mai mică, într-un toc cenușiu cu pătrățele.

Omul acesta „cadrilat” se îndrepta țeapăn și semet spre o pernă mare de lângă perete, îndoii genunchii ca să se așeze turcește pe ea, dar, neobișnuit cu acest fel de a se așeza, își pierdu echilibrul și căzu ca un bolovan pe pernă, cu picioarele înapoite.

— *Thunder storm!*² exclamă el cu necaz. Vru să mai bodogănească ceva, se răzgândi însă și strigă poruncitor somalului:

— *Ciubuc!*

Băiatul luă una din pipele pe care le umpluse, puse un cărbune aprins deasupra tutunului, trase o dată din ea și o întinse apoi cu un gest grațios străinului.

— *Hanzir!*³ se răsti acesta la el și îi dădu una peste mână de-i zbură luleaua cât colo.

2 Furtună (N.red.).

3 Porcule (N.red.).

Cafegiul pricepu pricina și lămuri băiatului:

— Astă e un inglez care nu fumează după gura ta, ci își aprinde singur ciubucul.

Somalul aduse altă pipă și un cărbune. Străinul trase de câteva ori din ea, o aruncă după cealaltă și scuipe cu scârbă.

— Ce e? întrebă cu mirare cafegiul.

— *Duhan*⁴, prost! răspunse celălalt.

— Mai bun n-am. Dacă nu-ți place, n-ai decât să pleci.

— *Kahwe*⁵ porunci mușteriul, fără să se scoale.

Somalul se duse la ligheanul cu mangal, făcu o cafea, o turnă într-o ceașcă și i-o aduse. Englezul o mirosi, sorbi o înghițitură, vârsă apoi cafeaua pe jos și strigă cu dezgust:

— *Kahwe battal dşiddan*⁶.

— Îi-am mai spus că dacă nu-ți place n-ai decât să pleci, zise iar cu glas domol cafegiul; adăugă însă ca om prevăzător: după ce vei fi plătit.

— *Kaddais tamano*⁷?

— *Işrin kuruş* - douăzeci de piaștri.

Era o jupuială în toată puterea cuvântului; ca pedeapsă pentru jignirea pe care i-o adusesese mușteriul. Acesta scoase însă cu nepăsare o monedă de aur din buzunar și o zvârli spre cafegiul. Somalul o prinse din zbor și o întinse stăpânului. Când turcul vru să-i dea restul, englezul îi făcu semn cu mâna că nu trebuie. Cei doi orientali se uitau ca năuci la el...

Nu mă miram defel de mărinimia vechiului și bunului meu prieten, David Lindsay - căci el era. Așa îi stătea în fire.

Așadar, omul acesta cadrilat și cenușiu pe care îl zăream prin găurile peretelui nu era altul decât lordul Lindsay. Ce căuta el aici? Știam că de ani de zile nu mai fusese pe acasă în Anglia și călătorea mereu de la un capăt al lumii la celălalt. Prisem acum aproape un an și jumătate o scrisoare de la el, trimisă din Cape Town, dar nu-mi scria încotro se va îndrepta de acolo. Și iată-l acum înaintea mea. În aceleași haine cu pătrățele mai mari sau mai mici, într-o cafenea din orașelul acesta uitat de Dumnezeu.

Dar și mai mult mă miram că-l auzeam vorbind limba arabă. Hoinărisem împreună luni întregi, cutreierasem diferite ținuturi ale Orientului, oprindu-ne când ici, când colo, un timp mai mult sau mai puțin îndelungat, ca să fi putut prinde ceva din obiceiurile și limba țării; lui însă, ca un veritabil *Englishman* ce era, nici prin gând nu i-ar fi trecut să-și dea această osteneală. Ca englez credea că toată lumea trebuie să-l înțeleagă ori să știe englezeste. Iată de ce nu-mi venea acum defel să-mi cred urechilor, când îl auzii vorbind arăbește, - cam stâlcit nu e vorbă - dar destul ca să se facă înțeles.

4 Tutun (N.red.).

5 Cafea (N.red.).

6 Cafeaua nu e bună (N.red.).

7 Cât costă? (N.red.).

Îmi aduceam aminte că omul acesta original, care nu se mira de nimic, nu se speria de nimic și nu se tulbura de nimic, ne făcuse adeseori, prin firea lui, caraghioasă uneori, să petrecem și să uităm de primejdii și necazuri.

Se putea vedea și acum cât de puțin se sinchisea că turcul îl dăduse aproape afară, spunându-i că dacă nu-i place n-are decât să plece. Stătea liniștit pe loc și părea să cugete la ceva, probabil ce să ceară, căci, ca adevarat gentleman ce era, nu înțelegea să stea într-o cafenea fără să consume ceva. În cele din urmă păru că a găsit, căci strigă:

— *Frank kahwe!*

Prin *frank kahwe* sau *frank kahu* vezi se înțelege ciocolată.

— N-am, răspunse cafegiul.

— Cacao!

— Nu știu ce e asta.

— Sherry!

— Nu pricep ce vrei să spui.

Lindsay căscă o gură de credeai că vrea să-l îngheță, căci se plăcisea, neștiind ce să mai ceară, îi veni însă o idee, căci strigă ca o ușurare:

— Șerbet!

Somalul alergă în fugă să-i aducă paharul cu siropul de fructe cerut, pentru care englezul îi aruncă un bacău care-l făcu pe băiat să se topească de plăcere, să se ploconească de trei ori până în pământ. Lindsay duse băutura la gură și o gustă; păru să-i placă și sorbi de vreo câteva ori din ea. Dar când puše paharul jos și privi din întâmplare în el, chipul său se schimboase de spaimă și scârbă și strigă, împingând paharul căt colo:

— *All devils!*⁸ Astă e un... un... cum se zice *snail*⁹ pe arăbește?

— Nu știu ce vrei să spui, răspunse cafegiul. E ceva în șerbet? Ia să văd.

Mărinimia de adineauri a englezului îl mai scosese nițel din toropeala și nepăsarea lui, așa că se sculă de jos, luă paharul, își aruncă ochii în el și zise foarte liniștit:

— E un melc mic, mititel, nici măcar căt degetul meu mijlociu. Tot Allah l-a făcut și pe el, sâracul! De ce ți-e scârbă? Dar dacă nu-ți place, o să-ți dau alt șerbet.

Scoase melcul din pahar cu degetele și dădu limonada pe gât. În vremea asta somalul veni în fugă cu alta. Dar mutra de dezgust cu care englezul întoarse capul, îl făcu pe cafegiul să intrebe cu oarecare compătimire pe acest mușteriu pretențios:

— Ce, ți-e greață? Bea atunci un araki.

— Ai? întrebă repede englezul. Să-mi aducă un pahar, dar căt mai mare.

— Atât de mare, căt să pot bea și eu din el.

— Foarte mulțumesc! Dacă vrei să bei, spune să-ți aducă și tie unul.

— Tot așa de mare?

8 Drace! (N.red.).

9 Melc (N.red.).

— Da.
 — Să pentru mine unul? întrebă somalul cu lăcomie.
 — Dinspre partea mea...
 — Să nu fie mai mic?
 — Nu.

Băiatul veni în fugă cu sticla de rachiul și trei ulcele de pământ. Turnă în fiecare ulcică în părți egale, aşa cum se face: „ție una, mie una“, până le umplu ochi. De astă dată englezul fu mai prevăzător. Se uită bine până la fund și, nevăzând nici un melc, începu să soarbă cu plăcere din ulcică. După fiecare sorbitură chipul lui se însenina tot mai mult și limba i se cam împletea în gură, când zise cu satisfacție:

— Rachiul e bun, foarte bun...

Cafegiul păru că se bucură foarte mult, porunci băiatului să mai umple o dată ulcelele - știind că mușteriul va plăti tot - și, ca să se arate recunoscător, se apucă la taifas cu el.

— Ești englez, începu el și nu cunoști poruncile legii noastre care ne oprește să bem vin. Rachiul însă e *mah es ssahha*¹¹, de aceea se bea întotdeauna în sănătatea aceluia care îl oferă, îngăduie-mi să spun și eu: *Sirreh mahabbehtak*— în sănătatea ta!

— *Sirreh mahabbehtak*, închină și somalul, grăbindu-se să deșerte ulcica și s-o umple la loc.

Acești doi musulmani aveau niște gâtlejuri ca ale marinilor irlandezi. Nu pot să sufăr rachiul, mai ales băut în cantități atât de mari, - dar s-a băut, după cum s-a dovedit mai târziu, nu numai în sănătatea lui Lindsay, ci și spre binele nostru.

În timp ce golea ulcelele - acum englezul sorbea numai din când în când câte o înghițitură - vorbeau între ei mai de una, mai de alta, ca doi vechi cunoșcuți. Lindsay, după obiceiul lui, chiar și în limba maternă, în fraze scurte. Asculta însă cu luare-aminte ce sporovăia celălalt, deși erau lucruri care nici nu-l interesau. Dîntr-una în alta, veni vorba și despre biruri, vamă și contrabandisti. De astă dată mi se păru că Lindsay devine mai atent. Cafegiul, cam amețit de băutură, scăpă câteva vorbe din care reieșea că știa mai multe despre aceștia decât ar fi trebuit să spună. Pe somal rachiul îl buimăcise de tot și moțăia într-un colț. Pe cafegiu însă îl însuflătise de-a binelea. Se lăuda că ar fi putut el spune multe despre contrabandisti, numai să vrea și adăugă, întinzând mâna:

— Vezi tu inelul asta? E mut, dar dacă ar avea gură, și-ar destăinui taine despre care habar n-ai.

La cuvântul „inel“ tresării. Să fie un inel de-al „Umbrelor“? Nu luasem seama la degetele omului acestuia. Halef asculta de asemenea cu încordare și se dăduse atât de aproape de perete, încât trestia uscată părâi. Lindsay auzi și întrebă:

— E cineva dincolo? Aud zgromot.

— *Allah'l Allah!* răspunse cafegiul. Uitasem de străinii ăia cu niște cai cum n-am mai văzut până acum.

— N-or fi *radși pak?*¹¹

— Ba chiar adevărați *radși pak!* Vrei să-i vezi?

— Cum să nu!

— Hai să ți-i arăt!

Ieșiră în curte. Un om ca Lindsay, care știa să prețuiască un cal de rasă, nu se putea lipsi de o astfel de placere.

— Sihdi, ce zici tu de minunea asta? Inglezul e aici. Ce ochi o să fac...

N-apucă Halef să-și mândruie vorba, că din ușă se auzi glasul lui Lindsay, zicând cu nerăbdare:

— Trebuie să-i văd pe cei doi străini... acum, îndată. Șaua unuia o cunosc... o cunosc chiar foarte bine. În ce privește calul mă pot însela, dar seamănă ca două picături de apă cu „Vântul“, un armăsar pe care...

Se opri încremenit când mă văzu pe mine și Halef în ușă. Mirarea îl făcuse - aș putea zice - stană de piatră. Rămase cu gura căscată și ochii holbați, dar nu putea scoate nici un cuvânt.

— *Welcome*, iarăși în vechiul și dragul nostru *Djesireh*¹². La orice m-aș fi așteptat numai la placerea asta nu, îl întâmpinai eu zâmbind. Ei, ce zici de întâlnirea asta neașteptată, *Sir David*?

— Da, bun sosit, *domnule Englishman*, răspunse Halef, aducându-și aminte de aceste două cuvinte că printr-o adevărată minune.

Dar nu erau singurele, căci adăugă:

— *We are*, de bucurie când te-am văzut venind și am rămas tot așa de uluți ca tine acum. Vi de-a dreptul din *native country*¹³ a ta sau te-a adus Allah de pe alte meleaguri?

Hagi Halef părea foarte mândru de cele câteva boabe englezești pe care le învățase odinioară. În sfârșit Lindsay păru că se însuflătă. Se apropi pas cu pas de mine, ridică brațele și mă cuprinse de după gât, fără însă să poată scoate un cuvânt. Eram atât de mișcat de dovada aceasta mută de dragoste și bucurie lăuntrică încât nu mă putui stăpâni și-l strânsei în tăcere la piept, își recapătă în sfârșit graiul și zise cu glas tremurat:

— Domnule Kara... iar aici? Drept să-ți spun, mi s-au tăiat picioarele de emoție. Îmi vine să plâng ca un copil, deși sufletul mi-e plin de bucurie. Înima asta a mea păcătoasă îmi face iar o poznă...

— Las-o să-ți facă! Parcă mie nu-mi vine să plâng?

— Vezi că a dumitale e mai Tânără și se lasă mai lesne înduioșată. Uite și pe Halef, grozavul șeic și tiran al haddedihiilor! Cu astă trebuie însă să vorbesc arăbește.

¹¹ Pur sânge (N.red.).

¹² „Insula“ - uscatul dintre Tigru și Eufrat (N.red.).

¹³ Tară de baștină (N.red.).

Era o adevărată plăcere să vezi mutra pe care o făcea acum englezul. Ochii îi luceau, obrajii îi ardeau și părea că-și recapătă întreaga vioiciune. Nici trupul lui nu mai avea astămpăr! Când vorbea cu Halef se apleca spre el, pe urmă, când voia să-mi spună ceva, se îndoia tot de mijloc în partea mea. Râdea din orice și când spunea ceva, repezea cuvintele, cum nu îi era obiceiul.

După ce se mai potoli bucuria revederii, lordul Lindsay zise:

- Astăzi e o zi mare pentru mine. Aș face o propunere.
- Care?
- S-o sărbătorim cum se cuvine.
- În ce fel?
- Cu un mic chef.
- Aici, unde nu se găsește nimic?
- Te înșeli. Am o idee, o idee grozavă.
- S-o auzim.
- Punch ori grog. Rachiu e, apă e, zahăr și foc de asemenea. Lămâi o să ne aducă somalul.

— Bine, ne învoim, dar cu singura condiție ca să ni-l facem noi singuri.
— Se înțelege de la sine. Eu fac pe bucătarul. Mi-ajunge melcul de adineauri. Ați văzut?

- Da.
- Și ati râs de mine?
- Așa, nițel.
- Ptiu! Era grozav! O să-mi aduc aminte cât oi trăi. Acum, punchul!

Întrebă pe cafegiu și acesta îi spuse că se găsesc de toate. În timp ce pregețea băutura, ajutat de somal, cafegiul îi urmărea fiecare mișcare, minunându-se ca de cine știe ce. Eu mă uitai la mânile acestuia și văzui inelul. Era de argint și avea un fel de ștampilă octogonală; mai mult nu putui să vad deocamdată. Dar când punchul fu gata și cafegiul veni cu niște ulcele de pământ în care să-l turnăm, mă uitai mai deaproape la inel și văzui că purta semnele cunoscute. Așadar, omul făcea parte din asociația secretă a „Umbrelor“.

După ce băurăm și lordul cinsti din belșug și pe cafegiu și pe somal, trecurăm în încăperea de alături, ca să putem sta de vorbă nestingheriți.

— Trebuie să vă spun mai întâi o ghicitoare, începu Lindsay. Puteți să călmăciți?

- Eu nu! exclamă repede Halef.
- De ce?
- Fiindcă Allah nu mi-a dăruit mintea mea ageră și bunătatea sufletească pe care o am, să mă frământ cine știe cât, ca să aflu un lucru pe care îl știe altul dinainte și mi-l spune numaidecât.
- Bine. Dar tu?
- Întrebarea era pentru mine și-mi spunea „tu“, deoarece vorbea arăbește ca să-l înțeleagă și Halef.

— Trebuie neapărat? răspunsei eu. Nu crez că nu e timp de ghicitori când avem altele mai importante de vorbit?

- Și asta trebuie. N-ai să poți însă să dezlegi, e prea grea.
- Așa? Ia, s-auzim!
- Mai întâi: De unde vin?
- Asta nu e ghicitoare, ci întrebare.
- Fie! Poți să-mi răspunzi la ea?
- Nu. Nu sunt atotștiitor.
- Well! Atunci să-ți spun: Am fost la tine.
- La... mine? am întrebat eu uluit.
- Da, acasă la tine.
- Așadar vii, din Germania?
- Yes.
- Asta e interesant! M-ai căutat într-adins?
- Yes.
- Cu un anumit scop?
- Se înțelege! Voiam să călătorim împreună. Ultima ta scrisoare mi-a fost trimisă din Cape Town, după ce plecasem. Scrisai că vrei să te duci cu Halef în Persia. Voiam să-l revăd pe Halef și să mă reped nițel la Teheran, Isfahan și Shiraz. Venisem să te iau. Plecasești.
- Aha, acum ghicesc! Ai pornit imediat după mine.
- Nu tocmai. Nu știam pe unde ai luat-o. Mare dobitoc și gazda ta; n-aștiut să-mi spună.
- Nu e omul meu de încredere, n-avea cum să știe.
- Well! A trebuit să-o iau la întâmplare: Viena, Triest, cu trenul; Triest, Suez, Bombay, cu vaporul; Bombay, Bușer, Bagdad, iar cu vaporul, pe urmă voi am să mă duc la haddedihni să întreb de tine.
- Îndrăznești plan!
- Îndrăznești? Pshaw! zise el cu dispreț.
- Da, da, foarte îndrăznești chiar. De la Bagdad la haddedihni e un drum primejdios.
- Nu sunt un copil.
- Știi, dar bărbat sau copil, primejdia există. E într-adevăr un adevărat noroc că întâmplarea a făcut să ne întâlnim aici.
- Well! Vaporul a ancorat pentru cinci ceasuri. M-ara plătit pe bord și am venit încoace.
- Firește. În cafenea la un rachiu cu melci nu e plătită.
- Taci, te rog! Nu-mi mai pomeni de melci... Sunteți în drum spre Persia?
- Da.
- Well! Merg și eu.
- Parcă ziceai că vrei să te duci la Bagdad și de acolo la haddedihni?
- Lasă glumele proaste! A, înțeleg! Nu v-am întrebat: Mă luăți și pe mine?